

εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ν' ἀποφύγω πᾶσαν εὐκαιρίαν. Τὸ σφάλμα μου ἔγκειται ὁλόκληρον εἰς τὴν ἐνταῦθα ἔλευσίν μου. Ἐπρεπε νὰ προῖδω τὰ πάντα καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν ὑμέτερον πλοῦτον καὶ τὴν ἰδικήν μου πτωχείαν.

Ἡ Λευκὴ εἶχε σταματήσει. Αἱ τελευταῖαι λέξεις διεφώτισαν αὐτήν. Ἐστράφη, τὸν εἶδεν ὄρθιον, ὠχρόν, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἀκτινοβολοῦντα ἐξ ἀδαμάστου ὑπερηφανείας. Αὐτὸς ἀφ' ἐτέρου παρετήρησεν ὅτι ἡ θελκτικὴ μορφή της ὠχρίασε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα βαθμηδὸν τὸ χρῶμα ἐπανήρχετο εἰς τὰς παρειάς της.

Ἡρέμα, μετ' ἄκρας ἀβρότητας, ἀρουμένη τὸ γόητρόν της ἐκ τῆς αἰδοῦς τῆς ὑπολανθανούσης ἐν τῇ ὁμολογίᾳ της, ἡ δεσποινὴς Διλλιέρ ὠμίλησεν :

— Σὰς ἐννοῶ ἐπὶ τέλους, ἐπιθύρισε, καὶ εἶνε εὐτύχημα ὅτι ἐπροφέρατε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους· ἄλλως ἡθέλωμεν χωρισθῇ ἕνεκα μιᾶς παρεξηγήσεως. Ὡ! μὴ σπεύσητε νὰ κρίνητε. Εἶνε πολὺ τολμηρὸν, εἶνε ἀπρεπὲς ἴσως αὐτὸ τὸ ὁποῖον πράττω κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχω ἄλλο μέσον... Ἀκούσατε, κύριε Πλεμόν· νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἄγνοῶ τὴν πτωχείαν σας ; Ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἴσθε, δὲν ἔχετε τάχα τὸ μέλλον σας, τὸν ἔρωτά σας πρὸς τὸ εὐγενὲς στάδιον, ὅπερ ἐξελέξατε; Σὰς τρομάζει ἡ περιουσία μου ; Πρέπει νὰ καθησυχάσω ὡς πρὸς τοῦτο· οὐδέποτε αὐτὴ μὲ ἡμπόδισεν, οὐδὲ θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ φέρωμαι ὅπως θέλω, νὰ πράττω κατὰ τὴν ὁρεξίν μου, ν' ἀγαπῶ ὅποιον μοῦ φαίνεται ἄξιος. Ἡ περιουσία μου... Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπομακρύνει ἐκείνους, οἵτινες ἴσως...

Καὶ διεκόπη. Ἡ φωνὴ της κατέστη ὑπότρομος ὑπὸ λυγμοῦ· ἀλλὰ συνῆλθεν ἐν τῷ ἄμα.

— Εἴσθε λοιπὸν ἀδιάλλακτος, κύριε ναυτικέ ; ἐπανάλαθεν. Οὐδέποτε θὰ μὲ συγχωρήσητε, διότι εἶμαι πλουσία ;

Ἡ ἐπερώτησις ἦτο ἐντονος καὶ ἄμεσος. Ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν :

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χλευάζητε, δεσποινίς· ἀλλ' ἴσως εἶνε σκληρὸν ἐκ μέρους σας.

Ἡ νεῖνις ἐφρικίασε σύσσωμος.

— Δὲν σὰς χλευάζω ποσῶς, κύριε Πλεμόν, εἶπεν. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω διόλου τοιαύτην ἐπιθυμίαν. Ἀλλὰ μαντεύω τοὺς διαλογισμοὺς σας, ἡ μάλλον ἐμάντευσα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὅτε συνηντήθημεν ἐπὶ τοῦ Ρισελιέ. Ἐννοῶ τὴν ὁδὸν σας, καὶ — διατί νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσω ; — τὴν ἰδικήν μου. Μὲ ἀγαπᾶτε καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὸ εἰπῇτε. Τὴν παρελθούσαν νύκτα σὰς διέφυγεν ἡ ὁμολογία καὶ τώρα προσπαθεῖτε νὰ τὴν διαφεύσητε. Πρὸς τί; Δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀπατῶμεν ἀλλήλους. Κύριος εἴσθε, ἂν θέλετε, νὰ θυσιάσητε ἐξ ἐγωῖστικῆς αἰσθημάτος τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς σὰς ἀρνεῖται, πρὸς ἱκανοποίησιν φιλοτιμίας, τὴν ὁποίαν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ ὑπερβολικὴν.

Καὶ ἐνῶ ἐτελείωνε τοὺς λόγους τούτους ἡ φωνὴ της εἶχε κατασταθῇ εὐσταθής, διαπεραστική. Κατείχeto καὶ αὐτὴ ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ. Ἀντὶ τῆς τρυφερᾶς διαχύσεως τῆς πρώτης ἐρωτικῆς συναντήσεως, προέκυπτεν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐλάλει ἡ ψυχρὰ φωνὴ τῆς λογικῆς. Ἀμφότεροι ἦσαν στενωχωρημένοι, ἀμνηχανοῦντες. Μία κραυγὴ, προσερχομένη ἐκ τῆς καρδίας, διέλυσεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν πάγον.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Φριδερίκος, δὲν ἔχω οὐδὲ τὸ δικαίωμα οὐδὲ τὴν δύναμιν ν' ἀποκρούσω τὴν ἐπερχομένην εὐτυχίαν. Σὲ ἀγαπῶ καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, καθότι, τὸ γινώσκετε. Καταστήσατέ με λοιπὸν ὅ,τι δύνασθε νὰ μὲ καταστήσητε, δηλαδή ἄνδρα, ὅστις, ἀποβλέπων πάντοτε πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀτομικότητα καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλο τι, νὰ θεωρῇ πάντοτε ἐαυτὸν ἄξιον τῆς ἐκλογῆς σας.

— Αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ. Σὰς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχον ἀποφύγει πάντα τὰ ἐνοχλητικὰ προοίμια, πάσας τὰς φράσεις, αἵτινες οὐδὲν λέγουν. Ὁρθιοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων, μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας δὲν ὠμίλησαν πλέον εἰμὴ διὰ βλεμματίων. Ὅτε δὲ τὸ πνεῦμά των ἀνέκυψεν ἐκ τῆς ἐρωτικῆς μέθης, τὰ χεῖλη τοῦ Φριδερίκου ἀπήγγειλον βραδέως ὡς μελωδίαν ἐν ὄνομα :

— Λευκὴ !

— Φριδερίκε ! ἀπήντησεν ἐκείνη ὡς ἡχώ.

Καὶ αἱ δύο τῶν πνοαὶ εἶπον ταῦτοχρόνως : Διὰ παντός !

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

## Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ναύτης ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ πλοίαρχος ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ «διὰ τὴν ὑπηρεσίαν.» Ὁ νεανίας, ἀποτόμως ἀνακληθεὶς εἰς τὸ καθήκον, περιεβλήθη ταχέως τὴν στολὴν του καὶ ἐπορεύθη παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ του. Οὗτος, χωρὶς νὰ τον καλέσῃ νὰ καθίσῃ, εἶπεν αὐτῷ μὲ ἀσυνήθη τόνον φωνῆς :

— Κύριε, ἔχω ἐντολὴν νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι μετετέθητε ἐπὶ τοῦ Τιλοῖτ καὶ ὅτι, ἕνεκα κατεπειγόντων λόγων, ὁφείλετε νὰ φθάσητε τὸ πλοῖον τοῦτο τάχιστα εἰς τὴν Κοχιγκίαν, ἐπομένως θ' ἀναχωρήσητε σήμερον διὰ τοῦ εἰς Αἴγυπτον ἀναχωροῦντος ταχυδρομικοῦ. Μεθαύριον, Σάββατον, θέλετε εἶσθαι εἰς τὸ Πόρτ-Σαῖδ, ὅπου θέλετε περιμενεῖν εἰκοσι

τέσσαρας περίπου ὥρας τὸ διὰ τὴν Σινικὴν ἀτμόπλοιον. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὑποϋγκὴ διαταγή. Οὐδὲν λοιπὸν ὑπολείπεται ἢ νὰ ἐτοιμασθῇτε διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Μαυρίκιος παρετήρει τὸν πλοίαρχον, διαπορῶν. Ἡ αἰφνιδία διαταγὴ καὶ ὁ ψυχρὸς τρόπος τῆς μεταβιβάσεως αὐτῆς ἐτάραττον καὶ ἐξέπληττον αὐτόν. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Δυμῶν-ὁ-Οὐρβίλ, ἀξιωματικὸς μάλλον γέρων καὶ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, μετεχειρίζετο αὐτὸν σχεδὸν πατρικῶς. Ὁ πλοίαρχος, ὡσεὶ μαντεύσας τὰς θλιβερὰς ἐντυπώσεις τοῦ νέου, ἐνηκολούθησεν, ἀναλαβὼν τὸ σύνθηρες φιλόστοργον ὕφος του :

— Καθίσατε τώρα, ἀγαπητέ μοι, καὶ ἄς συνδιαλεχθῶμεν ὡς φίλοι. Ἡξεύρω περὶ τίνος πρόκειται, διότι ὁ πατήρ σας μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοι γράψῃ μακρὰν ἐπιστολὴν καὶ οὐδὲν νὰ μοι ἀποκρύψῃ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ ἱατρὸς Βιλφερὼν παρέσχεν ὑμῖν τὴν μεγίστην δυνατὴν ἐκδούλευσιν, ἀναγκάσας ὑμᾶς ν' ἀπέλθῃτε παραχρῆμα.

— Εἶναι ἀδύνατον, — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. — Ἄς μοι δοθῇ φύλλον χάρτου· θὰ γράψω τὴν παραίτησίν μου ἐπὶ ταύτης τῆς τραπέζης.

— Καὶ ἔπειτα ; Ἀγαπάτε μίαν νεανίδα, ἄγνωστόν μοι ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἐπίσης αὐτὴ ἄγνοεῖ καὶ τὸ ὁποῖον ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ τῇ ἀποκαλύψῃτε, δὲν σὰς ἐπιτρέπει νὰ τὴν νυμφευθῇτε. Ἰδοὺ τί μοι ἀναγγέλλει ὁ πατήρ σας, ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι μόνον σπουδαιότατοι λόγοι θὰ ἔπεισαν ἄνδρα οἷος ὁ πατήρ ὑμῶν νὰ ἐκφρασθῇ δι' ὅλης τῆς αὐθεντίας του. Ἡ παραίτησις ὑμῶν τί δύναται νὰ θεραπεύσῃ ;

— Θὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ρεννεφῶρ, διότι ὑμεῖς ἡξεύρετε ὅτι πρόκειται περὶ αὐτῆς.

— Ναί, ἀλλ' ἐπίσης ἡξεύρω, ὅτι, ἐάν το πράξητε, ὁ πατήρ ὑμῶν θὰ σὰς κλείσῃ τὴν οἰκίαν του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύνασθε νὰ με βεβαιώσητε, ὅτι ἡ δεσποινὴς Ρεννεφῶρ καὶ ὁ ἐπίτροπός της θέλουσιν ἀρκεσθῇ εἰς τὴν νέαν θέσιν σας ;

— Ἀνελάβομεν ἀμοιβαίως ὑποχρεώσεις ἐνώπιον τοῦ θανάτου. Αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν θὰ ἡμπόδιζεν ἡμᾶς τοῦ νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον μας.

— Ἀγαθὴ τύχη ! Δὲν ἀνελάθετε ὅμως ὑποχρεώσεις δι' ὀρισμένην προθεσμίαν.

Πολλοὶ ἄλλοι ἔκαμον τὰς μνηστὰς τῶν νὰ περιμένωσιν. Ἀκούσατέ μου· κερδίσατε καιρὸν· δώσατε δείγματα σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν, ὅ,τι δ' ἂν συμβῇ, θέλετε ἰδεῖν ὅτι θὰ εἴσθε εὐτυχῆς, οὕτω πράττοντες. Ἀλλως, φρονῶ ὅτι ἡ υἱικὴ στοργὴ φέρει εὐτυχίαν. Ἐμπρός. Θ' ἀναχωρήσητε, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Οὐδέποτε πρὶν ἢ ἰδῶ τὴν δεσποινίδα Ἐλενίσαν.

— Εἶναι τρέλλα, τὴν ὁποίαν ὀφείλον νὰ μὴ σὰς ἀφήσω νὰ πράξητε. Πλὴν ἐγὼ ἐπίσης ὑπῆρξα νέος καὶ ἡξεύρω ὅτι, ἐάν ἡνάγκασον ὑμᾶς νὰ μείνητε ἐπὶ τοῦ πλοίου, θὰ σὰς ἐξέθετον εἰς ἀφροσύνην τινά.



Γπάγετε, λοιπόν, ἀλλ' ἐπιστρέψατε ταχέως καί, πρὸ παντός, νὰ εὑρεθῆτε ἀπόψε ἐπὶ τοῦ Τίγρεως. Ἐνθυμήθητε ὅτι, ἐὰν ἄλλως πράξητε, θέλετε πταίσει σπουδαίως καὶ θέλετε κηρύξει πόλεμον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Ὅπως δὴποτε, ἀγαπητέ μοι φίλε, ἐπιστρέφει τις καὶ ἐκ τῆς Κοχιγίνιας, ὁ δὲ χρόνος διορθοῖ τὰ πάντα.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Μαυρίκιος ἀφίκετο πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας Χάρρισων. Ἀναμφιβόλως οἱ θεράποντες εἶχον λάβει διατάγας, διότι ἀντὶ νὰ τον εἰσαγάγωσιν, ὡς συνήθως, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰσῆγαγον αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζιτου, ὅπου εὔρε τὸν γέροντα καθήμενον ἐνώπιον τραπέζης καὶ εἰπέρποτε ἀπαθῆ. Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ὁ Μαυρίκιος ἡσθάνθη ποῖαν τινα ἀνακούφισιν, μὴ εὑρεθῆς ἀμέσως ἐνώπιον τῆς Ἐλενίτσας, διότι, παρὰ πάσας τὰς προσπαθείας, δὲν εἶχε δυνηθῇ ν' ἀνεύρῃ τὴν πρώτην φράσιν ἣν ἔμελλε νὰ τῇ ἀπευθύνη. Μὲ τὸν θεῖόν της ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσῃ.

— Κύριε — ἤρχισεν ὁ Χάρρισων — περιέμενον τὴν τιμὴν τῆς ὑμετέρας ἐπισκέψεως, διότι ἔχω νὰ ποιήσωμαι πρὸς ὑμᾶς δύο ἀνακοινώσεις. Ἡ πρώτη εἶναι, ὅτι σήμερον τὴν πρωΐαν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρὸς ὑμῶν ἐπιταγὴν ἴσην πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς ὑμῶν. Ἡ δευτέρα εἶναι ἄλλης φύσεως. Ὁ ἰατρός μοι γράφει, ὅτι ἐζητήσατε τὴν γνώμην του ὡς πρὸς τὴν μεγάλως τιμῶσαν ἡμᾶς πρόθεσιν σας τοῦ νὰ νυμφευθῆτε τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐπιτροπευομένην ἀνεψιάν μου. Ἐπιδοκιμάζω ὑμᾶς μεγάλως, διότι ἐνεπιστεύθητε πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις πρῶτος εἶναι ἄξιος τῆς ὑμετέρας ἐμπιστοσύνης. Ἐὰν ἀπετείνεσθε πρὸς με, ἥθελον πληροφορήσει ὑμᾶς εἰλικρινῶς περὶ τινων περιστάσεων, τὰς ὁποίας ἀγνοεῖτε, ὡς ἀγνοοῦσιν αὐτὰς πάντες, ἡ Ἐλενίτσα πρώτη.

Ὁ Μαυρίκιος ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Χάρρισων ἠμυρόδισεν αὐτὸν διὰ νεύματος. Οὗτος δὲν ἐλάλει συχνάκις, ἀλλ' ὁσάκις ἤρχιζεν, ὠμίλει σπουδαίως. Ἐξηκολούθησε, λοιπόν, μὲ τὸν αὐτὸν πρῶτον καὶ σταθερὸν τόνον φωνῆς.

— Ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὅστις, ὡς ἰατρός, ἐγνώρισεν οἰκείως τοὺς Ρεννεφῶρ, ὑπαίνισσεται μόνον ἐκείνας τὰς περιστάσεις, πλὴν ταῦτο χρόνως μοὶ δηλοῖ, ὅτι, ὡς πρὸς αὐτόν, καθιστῶσιν ἀδύνατον τὸν μετὰ τῆς ἀνεψίδας μου γάμον σας. Νομίζω ὅτι ἡ γλῶσσά του εἶνε σαφής. Ἄλλως, κύριε, ἐγὼ ἀγαπῶ καθαρὰ τὰ πράγματα καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ πατρὸς σας μοὶ εὐαρεστεῖ. Ἰδίως δὲ τῷ εἶμαι εὐγνώμων, διότι δέικνυται συνετός, ὑποχρεῶν ὑμᾶς ν' ἀπέλθετε τῆς Σμύρνης παραχρῆμα.

Ὁ Μαυρίκιος μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν. Ἡ ἀπάθεια τοῦ Σκώτου, ὅστις ἐθεώρει ἐπίσης φυσικόν, ὅτι τῷ ἀπεδόθησαν τὰ χρήματα καὶ ἡ ἀνεψιά του, ἔκαμνεν αὐτὸν ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἀσπόμενον αὐτῷ ὀλίγην ψυχραιμίαν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους! ἀνεφώνησεν, ἐὰν ἔτι ὑποτεθῇ ὅτι θ' ἀναχωρήσω, τὸ ὅποῖον

δὲν εἶναι βέβαιον, θέλετε μοὶ ἐπιτρέψῃ τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἐλενίτσας;

— Ὅχι, κύριε! διότι ἡ θέλετε εἶπει πρὸς τὴν ἀνεψιάν μου τὴν ἀλήθειαν, τοῦτο δὲ θὰ ἦτο πρόωρον μέτρον, ὡς ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα, ἡ δὲν θὰ τὴν εἶπητε, τότε δ' ἀγνοῶ τί θέλετε νὰ εἶπητε πρὸς αὐτήν. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν, ἐγὼ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς Ἐλενίτσας, αὕτη, ἐκτὸς ἐὰν θελήσῃ νὰ μοὶ παρακούσῃ, δὲν θὰ νυμφευθῇ ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια ἔμαθε καὶ ἀπεδέχθη τὰ πάντα.

— Καὶ ὅμως, ἐὰν πρέπη νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἡ ἀνεψιά σας καὶ ἐγὼ ἔχομεν μνηστευθῇ. Ἐχω λοιπόν τὸ δικαίωμα...

— Τί λέγετε, κύριε; Ἐγὼ αὐτός, τὸν ὁποῖον βλέπετε, ἐμνηστεύθη δις πρὶν ἢ ἡ δεσποινὶς Βαρκεσίαρ γίνῃ κυρία Χάρρισων. Ἄλλως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, λαμβανομένου ὑπ' ὅσιν ὅτι ἡγοῦνται τινὰς λεπτομερείας, ἡ ὑμετέρα ὑπόσχεσις εἶναι ἄκυρος.

— Ἄλλ' ἐὰν ἀποποιηθῶ ν' ἀναχωρήσω;

— Δὲν θὰ ἐπράττετε πράξιν τιμίου ἀνδρός, τότε δὲ θ' ἀνεχώρει ἡ ἀνεψιά μου! σᾶς δίδω περὶ τούτου τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τοῦλάχιστον ὅμως θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ γράψω πρὸς τὴν μνηστήν μου, διότι σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶναι μνηστή μου.

— Μίαν μόνην ἐπιστολήν, ὅπως τῇ εἶπητε, ὅτι τὰ καθήκοντα ὑμῶν σᾶς ἀπομακρύνουσιν αὐτῆς. Ἐὰν δὲ βραδύτερον ὁ πατὴρ ὑμῶν μεταβάλλῃ γνώμην, ἡ Ἐλενίτσα σᾶς ἀνήκει.

— Ἀλλὰ τί θὰ σκεφθῇ περὶ ἐμοῦ ἡ Ἐλενίτσα;

— Ὅ, τι θὰ τῇ εἶπω ἐγὼ, δὴλα δὴ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον μᾶλλον ἀξιότιμος ὑμῶν ἀνὴρ. Ἔστε βέβαιος, ὅτι θὰ το ἐπαναλαμβάνω πρὸς αὐτήν, ὁσάκις ἂν παρυσιάζεται εὐκαιρία. Ὡς πρὸς τ' ἄλοιπά, θέλετε μεριμνήσει ὑμεῖς.

Οἱμοὶ! τὰ λοιπὰ ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὸ ἀδύνατον. Ἐντούτοις, τὰ πάντα συνέτρεχον, ὅπως καταδείξωσι τῷ Μαυρίκιῳ, ὅτι μόνη ἐλπίς ἐναπελείπειτο αὐτῷ νὰ προσπαθῇ νὰ μεταπειθῇ τὸν πατέρα του. Πλὴν, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἡ γέρονθ λοιπόν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σκῶτον καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀπόψε ἀναχωρῶ διὰ τὴν Σινικήν. Ἐννοεῖτε εὐκόλως, ὅτι δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην νὰ πορευθῶ τόσον μακράν, ἐὰν ἐγκατέλειπον ἐλπίδα, ἥτις, κατ' ἐμέ, δὲν θέλει βραδύνει νὰ μεταβληθῇ εἰς πραγματικότητα. Ἀλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, δὲν δύναμαι ν' ἀποχαιρετίσω;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Χάρρισων. Μὴ ἐπιμένετε! ὅταν εἶπω τι, δὲν το ἀνακαλῶ.

— Τότε, κύριε, τοῦτο μόνον μοὶ ὑπολείπεται νὰ σᾶς εἶπω: ἡ θ' ἀποθάνω ἄγαμος ἢ θὰ νυμφευθῶ τὴν ἀνεψιάν σας. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ το ἐπαναλάβητε πρὸς αὐτὴν ἀντ' ἐμοῦ;

Ὁ Χάρρισων προέτεινε τὰ χεῖλη, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔτριψε τὰς

μακρὰς τρίχας τῶν ὀφρεῶν του, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐνδείξεις βαθείας σκέψεως καὶ εἴτα ἀπεκρίθη:

— Θὰ το ἐπαναλάβω πρὸς αὐτήν, κύριε, διότι ἐξ ὧν εἶδον μέχρι τοῦδε νὰ πράξητε, θεωρῶ ὑμᾶς ἱκανὸν διὰ μεγάλας πράξεις. Πλὴν ἐννοούμεθα! μίαν μόνην ἐπιστολήν, ὅπως τῇ ἀναγγεῖλητε τὴν ἀναχώρησιν ὑμῶν, καὶ ἀκολούθως σιγῇ, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ τι νέον.

## ΙΘ'

Ὁ Μαυρίκιος, ἐπανελθὼν ἐπὶ τοῦ πλοίου, παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι μόνον τρεῖς ὥραι τῷ ὑπελείποντο, ὅπως προετοιμασθῇ. Πρὸ παντός, μετέβη παρὰ τῷ πλοιαρχῳ καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν του.

— Εὐγε! ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιωματικός. Εἰσθε νέος ἀνδρεῖος, πραγματικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ! Θὰ ἐθλιδύμην ἀληθῶς, ἐὰν μεταξὺ τοῦ πατρὸς σας καὶ ὑμῶν δὲν ἐπῆρχετο συμβιβασμός. Ἐφοβούμην μήπως, ἀφοῦ ἐβλέπετε τὴν δεσποινίδα...

— Δὲν τὴν εἶδον, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, μή μοι συγχάριητε διὰ τὸ θάρρος μου, διότι δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ἐὰν θὰ ἔχω μέχρι τέλους.

Μετέβη εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπου ἔγραψε πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρεννεφῶρ ἐπιστολήν, λήγουσαν ὡς ἑξῆς:

«Ἐπὶ τοῦ Ταύρου ὠρκίσθη ν' ἀφιερῶσω ὑμῖν τὴν ζωὴν μου ὁλόκληρον. Ὅσακις βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ὄρος, ἀναπολεῖτε τὴν ὑπόσχεσίν μου. Θὰ γίνω σύζυγός σας ἢ οὐδέποτε θέλω νυμφευθῇ. Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, ταχέϊαν ἐντάμωσιν».

Ἀκολουθῶς ἡσχολήθη εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως μετὰ τοιαύτης ἐξάψεως, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ πυρετός τῆς θυσίας. Ἐμελέτα ἤδη καθ' ἑαυτὸν τί ἔμελλε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του. Ἐβλεπε τὸν γέροντα ἰατρόν, συγκινούμενον ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ὑπὸ τῆς ἐνδείξεως ἐκείνης τοῦ υἱικοῦ σεβασμοῦ καὶ ἀνίκανον νὰ παρατείνῃ τὴν πάλιν. Ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἀφικνούμενον αὐθις εἰς ἐκεῖνον τὸν λιμένα, ἀποβιβαζόμενον καὶ κρούοντα τὴν θύραν τῆς προσφιλοῦς οἰκίας, τῆς ὁποίας διέκρινε τὴν ἐρυθρὰν στέγην.

— Ἰδοὺ ἐγὼ! Ἐρχομαι νὰ σε λάβω, Ἐλένη μου, μνηστή μου, σύζυγέ μου!

Ἐν τούτοις ἔθετεν εἰς τοὺς ταξειδιωτικούς σάκκους ἐνδύματα, ἱατρικὰ ἐργαλεῖα, φιάλας, ἀναμνήσεις τοῦ ταξειδίου. Ἐνῶ ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὸν τελευταῖον σάκκον, ἔτυψε τὸ μέτωπόν του, κατέπνιξε κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ πλοίου, ὅπως λάβῃ τὴν ἀπό τοῦ Ἐσταυρωμένου ἡρτημένην, ὅπου εἶχε θέσει αὐτὴν ἡ Ἐλενίτσα, ἀνθοδέσμην. Ἀμα λαβὼν τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, παρετήρησε μήπως τὸν ἔβλεπέ τις καὶ ἡσπασθῇ αὐτά.

Ὅχι, οὐδεὶς σὲ βλέπει, δυστυχὴς ἦ-  
ρως, χθὲς ἔτι πλήρης θάρρους. Ὑπάγε! δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος, ὅστις ἡσθάνθη τὸν



χαλκὸν τῆς καρδίας ἀναλυόμενον αἵφνης εἰς δρόσον δι' ἔν τιποτε, ἅμα τῇ θέᾳ κενοῦ ἀνακλίντρου, ἅμα τῷ ἀκούσματι ἀρίστου καὶ μεμακρυσμένου ὄσματος, πρὸ παντός δ' ἅμα τῇ ἀπροσδοκῇ καὶ προδοτικῇ ὁσφρῆσει ἐσχαίει ζωηροῦ ἁρώματος. Ὁ σάραξ εἰσδύει προδοτικῶς ὑπὸ τὸν θώρακα τῆς ἐκουσίως σκληρυνθείσης καρδίας καὶ ἰδοὺ σὺ ἡττημένος. Τὰ ἀπεξηραμένα ἄνθη αἰσθάνονται αὐθις πίπτουσιν βροχὴν, ἀλλὰ βροχὴν πικρὰν καὶ θερμὴν, πίπτουσιν ἀπὸ δύο φλεγόμενων ὀφθαλμῶν. Νῦν ὅμως, ἐπ' ἀνελθε ἀνὴρ καὶ σφίγξον τὸν θώρακα, πλὴν φύλαξον ἐν ἀγάπῃ τὴν ὑγρὰν ἀνθοδέσμη! Φέρε αὐτὴν μετὰ σοῦ διὰ τῶν ὠκεανῶν, μάρτυρα τῆς θλίψεώς σου, μάρτυρα ἴσως ποτέ... τίς δύναται νὰ προῖδῃ τὸ μέλλον;

Ἡ φέρουσα τὸν Μαυρίκιον λέμβος προσήγγισεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιοι Τίγρις, μετὰ δέ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἤρθη ἡ βαρεῖα ἄγκυρα ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. Ἡ ἔλιξ περιστράφη καί, μικρὸν κατὰ μικρὸν, αἱ οἰκίαι τῆς Σμύρνης ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Μαυρίκιος Βιλφερὼν ὅμως δὲν ὑπῆρχε μετὰ αὐτῶν, ἀλλὰ, κλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔκειτο ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ τὸ πρόσωπον βεθυισμένον ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου.

Εἰς Πόρτ-Σαῖδ ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ Ὁξου, ἀφοῦ κατέθεσεν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον τοῦ Τίγριος ἐπιστολὴν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν πατέρα του.

«Σοὶ ὑπήκουσα, ἔγραφεν, οὐχὶ διότι σ' ἀγαπῶ πλείοτερον ἐκείνης, ἀλλὰ διότι ἀγαπῶ ἀμφοτέρους. Δὲν θέλω νὰ ζήσω ἄνευ τῆς Ἐλενίτσας» τὴν ἔλεω! Ἀ! ἔάν σοι ἔλεγον, ὅτι ἡ βεβαιότης τοῦ νὰ ἴδω αὐτὴν ποτὲ προσβαλλομένην ὑπὸ τῆς ἀπαισίας νόσου θὰ μ' ἔκαμνε ν' ἀποφασίσω νὰ τὴν νυμφευθῶ σήμερον, παρὰ τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου! Πάσχουσα, θὰ εἶχεν ἰδίως ἀνάγκη ἐμοῦ!»

— Μέγιστε Θεέ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βιλφερὼν, ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν. Αὐτὸς εἶναι παράφρων!

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἔνεκα τῶν ἐπικινδύνων δυσχερειῶν τοῦ πλοῦ, ἡ παραφροσύνη του ἠῤῥησεν.

«Ἐάν τινι ἐγνώριζες, — ἐπανελάμβανεν ὁ Μαυρίκιος — δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ ἔχῃς πλέον ἀνησυχίας. Δὲν σοι ὁμιλῶ περὶ τῆς καρδίας, πλὴν εἶναι ὑγιεινὰ, ὑφίστη καὶ ἰσχυροτάτη διάνοια. Εἶναι ἡ πρόνησις προσωποποιημένη. Ν' ἀμφιβάλλῃ τις θὰ ἦτο ὡς ἐάν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς στερεότητος τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλως, τί φοβεῖσαι; Ἀναγινώσκω πολλάκις τὴν ἀπαισίαν, τὴν τρομερὰν ἐπιστολὴν σου!... Ἔστω! θὰ ζήσω μετ' αὐτῆς ὡς ἀδελφός της. Θὰ τὴν ἀγαπῶ ἄλλως, πλὴν μετ' ὅσης τρυφερότητος οὐδέποτε ἀνὴρ ἠγάπησε τὴν σύζυγόν του. Ἐάν πέπτωται νὰ ὦμεν δυστυχεῖς, τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀφῆσάμεν δυστυχεῖς μετ' ἡμᾶς».

Φεῦ! μετὰ μῆνα, ὁ ἀτυχὴς ἐρωμένος ἀπέβαλε τὸν ἐνθουσιασμόν του. Ἐγραφεν ἐκ Σαίγκον :

«Ἀνέλαβον ὑπηρεσίαν ἐπὶ τοῦ Τιλάιτ, ὅπου οἱ ἀσθενεῖς μετὰ περιέμενον ἀνυπομόνων. Τί λέγω μετὰ περιέμενον!... Οἱ δυστυχεῖς νοσοῦντες δὲν ἀνεγείρονται πλέον. Ἐνεκαίνιασαμεν νέον κοιμητήριον καὶ ὁμῶς τὸ παλαιὸν ἦτο εὐρυχωρότατον· ἀλλὰ τὰ νοσοκομεῖα ἀποστέλλουσι τόσους εἰς τὸν νεκρικὸν περιβόλον! Χθές, συνοδεύσας δυστυχῆ συνάδελφον, κατελήφθην ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ὀρίσω καὶ τὴν θέσιν μου. Κατεδικάσθην ν' ἀποθάνω εἰς τὴν Κοχιγκίαν, διότι ὡμοσα νὰ μὴ ἀπέλθω αὐτῆς, ἐφ' ὅσον λαμβάνω ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις σου».

Οὐχ ἤττον ἐγκατέλιπε τὴν χώραν ἐκείνην ζῶν, πλὴν προσβεβλημένος ὑπὸ βραδείας νόσου, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ ἀνὴρ τῆς γεννηθλίου χώρας ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ. Ἐφερον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα του. «Προφυλάχθητε ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν!», τῷ εἶπεν ὁ ἀρχίατρος. Πλὴν ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα ἐχαρίσθη πρὸς τὸν πάσχοντα, διότι, πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς Μάβε-ελ-Μαβέβ, ἡ ζωογόνος αὐρα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ εἶχε σώσει αὐτόν.

Μετὰ ἐξάμηνον ἀπουσίαν εἶχε θεραπευθῇ ἐντελῶς, μίαν δ' εἶχεν ἐπιθυμίαν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ νέου.

Ἐσπέραν τινά, πατὴρ καὶ υἱὸς συνδιελέγοντο ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου, ἐν ἣ, πρὸ δεκαπενταετίας, ἡ μικρὰ Ἐλένη Ρεννερὼρ εἶχεν εἰσελθεῖ μετὰ τῆς μητρός της, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ οἰκογενειακὸν δρᾶμα, τοῦ ὁποῦ ἐβλεπε τὸν πρόλογον.

Ὁ γέρων ἱατρός εἶχεν ἐπαναλάβει : ποτέ!

— Λοιπὸν οὐδὲν δύναται νὰ σε μεταπείσῃ; ἔλεγεν ὁ πατὴρ ἀποτεθαρημένος. Πανθ' ὅσα σοὶ ἐπαναλαμβάνομεν ἢ μῆτηρ σου καὶ ἐγὼ εἶναι ἀνωφελῆ; Συλλογισμοί, ἱκεσίαι, δάκρυα οὐδὲν ἀξίζουσιν;

— Οἱμοὶ! πάτερ μου, — ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος — ἐνθυμεῖσαι, ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν σου, ἔθιξας τὴν ζῶσαν σάρκα καὶ ἡ πληγὴ αἰμάσσει!

— Οὐδέποτε. θὰ ἐπίστευον, ὅτι ἀνὴρ σοβαρός, νοήμων, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, θ' ἀφίετο νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ αἰσθήματος.

— Τότε, κατὰ τὴν γνώμην σου, οἱ μικροί, οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ ὀκνηροὶ αἰσθάνονται πλείοτερον τῶν ἄλλων;

— Ἐπὶ τέλους, τί κερδίζεις, ἐγκαταλείπων τοὺς Παρισίους καὶ περιτρέχων τὸν κόσμον δευτέραν φοράν;

— Προσπάθησον νὰ πείσῃς ἀνθρώπον βασανιζόμενον ὑπὸ ὀδονταλγίας, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖται περιφερόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ὅτι θὰ ἔπραττε κάλλιον, ἐάν ἐκοιμάτο;

— Λοιπὸν, ἀναχώρησον, πᾶξον ὡς βούλῃσαι. Ἀφοῦ ἐπιστρέψῃς, θέλεις ἐπανεῖρει τὴν πελατεῖαν διεσκορπισμένην, τὸ μέγαρον πωλημένον καὶ τὸν πατέρα σου νεκρὸν ἢ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καταγινόμενον εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Πάντα δέ

ταῦτα διὰ μίαν νεάνιδα, ἥτις, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶναι ἴσως ὑπανδρευμένη — Ἀ! πάτερ μου, εὖχου νὰ μὴ ἦναι, διότι ἄλλως πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σε ἀγαπᾷ.

— Μπα! εἶσαι ὑπερβολικὸς καὶ εἰς τὰ παράπονά σου. Ἐάν ἦσο ἐρωτευμένος τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ λησμονῇς τὰ πάντα, δὲν ἤθελες ἐγκαταλείψει τὴν Σμύρνην!

— Ἐχεις ἀσθενῆ μνήμην, πάτερ μου! Ἐγὼ ὅμως διετήρησα τὴν ἐπιστολὴν σου.

— Ὅπως δὴποτε, θὰ κατάρθους νὰ λαμβάνῃς εἰδήσεις παρὰ τῆς ἐρωμένης σου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

K<sup>α</sup> ROBINSON

## ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Διήγημα

Ὁ κύριος Ἰωσήφ Τόνου ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὑψηλός, τεσσαρακοντούτης περίπου, μεφαιὶν κόμην καὶ οὐδὲν τὸ ἀξιοπαρατήρητον ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του, ἐξαιρουμένης βαθείας τινὸς οὐλῆς παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Ὅτε ἀπεκατέστη ἐν Βάλστον οἱ φύλακοι τῆς κωμοπόλεως διέδσαν πλεῖστα ὅσα περὶ τοῦ τίς ἦτο, πόθεν ἤρχετο καὶ ποῖον τὸ ἔργον του, ἀλλ' οὐδὲν τὸ βᾶσιμον ἐνυπῆρχεν εἰς τὰς διαδόσεις των, αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ κύριος Τόνου οὐδεμίαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του παρεῖχε πληροφορίαν, ἐξαιρουμένης μιᾶς καὶ μόνης φοράς, καθ' ἣν ἐκ λόγων τινῶν διαφυγόντων αὐτὸν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρξε πλοίαρχος, διάφοροι δὲ ἐπισκεφθέντες τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει ὁ Τόνου διέδιδον ὅτι εἶχον παρατηρήσει σχεδιογράφημα πλοίου ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ διάφορα κογχύλια· τὸ τοιοῦτο δὲ ἤρκεσεν ὅπως οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου πεισθῶσιν ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο πλοίαρχος καὶ ἔκτοτε δι' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τὸν ἀπεκά- λουν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἄρχεται ἡ παρούσα διήγησις ὁ πλοίαρχος εἶχε περιέλθει εἰς χρηματικὰς δυσχερείας. Ἡ οἰκία ἦν κατεῖχε κατῴκειτο ὑπ' αὐτοῦ πρὸ ἐνός σχεδὸν ἔτους καὶ οὐδὲ ὀβολὸν εἶχε πληρώσει ἀπέναντι τῶν ὀφειλομένων ἐνοικίων· ὁ δὲ ἰδιοκτήτης, εὐκολόπιστός τις ἔμπορος, ἤρξατο ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ σχετισθῇ μετὰ τῶν χρημάτων τοῦ πλοίαρχου. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἤρξατο διαδιδόμενον μετὰ τῶν γειτόνων, οἵτινες ἔλεγον, ὅτι ἀφ' οὗτο ὁ πλοίαρχος κατῴκησεν ἐκεῖ, οὐδέποτε εἶχε χρήματα ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εἶχε περιέλθει εἰς μεγάλην ἀνέχειαν καὶ σχεδὸν οὐδένα τῶν προμηθευτῶν τοῦ εἶχε πληρώσει. Ἡ ὑπομονὴ τῶν πιστῶ- τῶν του εἶχε σχεδὸν ἐξαντληθῇ, ὅτε ἡμέ-